

EVEN
en het
PAARD

Andere boeken in deze reeks

Ragnar en de walrus

Snelle Bliksem en de bizon

Kenji en de akita

Trassus en de leeuw

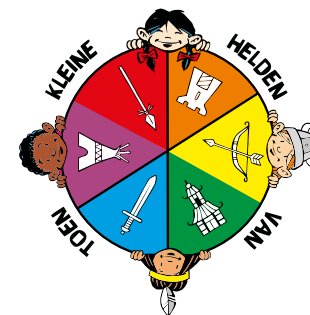
Metzi en de adelaar

Maran en de orang-oetan

Henriëtte en de kater

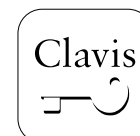
Tommy en de kraai

Amun en de kameel

Gerard van Gemert
met illustraties van Rudi Jonker

EVELIEN *en het* **PAARD**

Bij Clavis Uitgeverij staat het kind centraal.
Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen er zal uitzien als
de dromen van de kinderen van vandaag. Het is onze missie
om hun leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

Gerard van Gemert
Evelien en het paard
© 2025 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Omslagontwerp: Clavis Studio
Illustraties: Rudi Jonker
Trefw.: overstroming, avontuur, Watersnoodramp
NUR 282
ISBN 978 90 448 5693 4
D/2025/4124/292
Alle rechten voorbehouden
Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com
www.gerardvangemert.nl
www.rudijonker.nl

1. EVELIEN HELPT MEE

‘René, help eens!’ Evelien moest schreeuwen om zichzelf verstaanbaar te maken. De harde wind loeide om de boerderij heen. Op het erf waaide van alles met enorme kracht van de ene kant naar de andere.

‘Waarmee?’ René duwde de capuchon van zijn groene winterjas weer over zijn hoofd. De wind kwam er steeds onder waardoor zijn capuchon omhoogkwam.

Evelien wees naar haar paard dat voor een kar stond. ‘Paddy moet voor de kar worden gespannen. We gaan zandzakken naar de dijk brengen.’ Ze keek haar grote broer aan met haar liefste glimlach. ‘Ik heb iemand nodig die heel sterk is.’ Ze wist dat die laatste zin wonderen kon doen.

‘Dan moet je inderdaad bij mij zijn.’ René deed net of hij zijn spierballen liet zien, maar die waren natuurlijk onzichtbaar onder zijn dikke jas. Hij kwam naar Evelien toegelopen. Nadat hij Paddy over zijn hoofd had geaaid en hem even aan zijn hand had laten snuffelen, boog hij zich over de tuigage dat de kar met Paddy verbond. ‘O, je krijgt de bomen niet vast aan het tuig,’ bromde hij. ‘Als ik nu trek, dan moet jij ze vastmaken.’ De capuchon was weer van zijn hoofd afgewaaid en geïrriteerd duwde hij hem terug. ‘Daar gaan we.’ Hij zette zoveel kracht als hij kon en probeerde de bomen dicht bij het tuig te krijgen zodat Evelien ze

vast kon maken. Na drie pogingen lukte het.

‘Perfect,’ zei Evelien. Ze legde haar hand op de schouder van haar broer.

‘Zal ik meegaan?’ vroeg René. ‘Ik heb hier toch niets meer te doen.’

Evelien wist dat dat niet waar was. Ze had haar vader vanochtend nog tegen René horen zeggen dat hij de stallen moest uitmesten. Daar had hij een hekel aan. ‘Van mij mag je mee, maar ik weet niet of papa er ook zo over denkt.’

René haalde zijn schouders op.

‘Volgens mij was het jouw beurt om de stallen uit te mesten,’ merkte Eveline op. Ze keek haar broer aan en bewoog haar wenkbrauwen omhoog. Zij had de stal van Paddy al gedaan. Haar lievelingspaard had bij haar altijd een streepje voor. De paarden in de stallen waren onrustig vanwege de harde wind. En volgens de weersvoorspelling zou het vanavond en vannacht nog erger worden. Ze hoopte dat de paarden daar niet nog meer last van zouden krijgen. Het liefste zou ze bij Paddy in de stal slapen, maar dat mocht natuurlijk niet. Dat begreep ze ook wel.

René zuchtte. ‘Zandzakken naar de dijk brengen lijkt me toch belangrijker dan stallen uitmesten.’

‘Ik vind het best,’ zei Evelien. ‘Maar zeg straks niet dat ik je niet gewaarschuwd heb. Want je weet wat er gebeurt als je je taak van de dag niet uitvoert.’

‘Ik doe het straks wel,’ René grijnsde.

Evelien wist wat dat betekende. Vanmiddag zou hij op zijn kop krijgen en voor straf zou hij de hele week iedere ochtend alle stallen moeten uitmesten voordat hij naar school ging.

‘Ik ga in de kar zitten.’ René klom er onmiddellijk in.

‘Is goed.’ Evelien moest moeite doen om op Paddy te komen. Door de storm bewoog hij steeds heen en weer. ‘Sta nou eens stil,’ mopperde ze. Het leek of haar paard haar begreep, want voor een paar seconden bleef hij staan. Net lang genoeg voor Evelien om op haar paard te klimmen.

De zandzakken lagen in de schuur bij boer Berrevoets. Papa had gezegd dat ze die daar kon ophalen. De zonen van de boer zouden helpen met laden. Daarna moest Evelien de kar naar de dijk rijden. Daar zou iemand zijn die haar de goede plek zou wijzen. Haar vader was zelf ook de hele dag bij de dijk om te helpen. Evelien merkte aan alle volwassenen om haar heen dat ze bezorgd waren. Het water stond zo hoog dat er een kans was dat het over de dijk zou komen en dan de velden zou bereiken. Dat zou ertoe kunnen leiden dat het water de huizen in stroomde. De mensen zaten niet op waterschade te wachten en dus namen ze maatregelen. Maar er waren ook berichten die zeiden dat het veel erger kon worden. Als de storm nog meer water van de zee naar de kust stuwde, zouden de dijken kunnen breken ...

Bij boer Berrevoets lagen tientallen zandzakken opgestapeld in de schuur. De zonen van de boer hadden geen tijd voor een gezellig praatje. Zo snel als ze konden vulden ze de kar met zandzakken. Ondanks de harde wind en de kou liep het zweet over hun gezichten van de inspanning. René hielp mee, maar hij kon het tempo van de volwassen zonen niet bijhouden. ‘En nu snel naar de dijk, Evelien,’ zei de oudste zoon. ‘Er is geen seconde te verliezen. En zodra de kar leeg is, kom je snel weer naar hier om meer zakken te halen.’

Evelien knikte en spoorde Paddy aan. René was boven op de kar gaan zitten, maar zocht al snel een lager plekje. De wind had hem al bijna twee keer van de kar geblazen.

Bij de dijk was het enorm druk. Heel veel inwoners van Scharendijke, mannen, vrouwen en kinderen, waren uitgelopen om zandzakken langs de zwakste plekken van de dijk te leggen. Een man met een zwarte pet op zijn hoofd kwam op Evelien aflopen.

‘Goed dat je er bent, meisje. Deze zakken moeten een stukje verderop worden gelegd.’ Met zijn ene hand drukte hij zijn pet op zijn hoofd zodat deze niet wegvloog, en met de andere wees hij. ‘Daar waar die groep mensen staat. Ze wachten op jou.’

Evelien zette Paddy weer in beweging. Ze voelde zichzelf steeds belangrijker worden. Een enorm krachtige windvlaag deed alles wat op de grond lag verschuiven of door de lucht vliegen. Paddy schrok er zo van dat hij in paniek raakte. Hij hinnikte luid en bracht zijn voorbenen omhoog. Daar ga ik, dacht Evelien. Als hij maar niet op hol slaat. Dat zou tot chaos leiden met die kar erachter.